

[Lennart Larson.]

bejdere i teknologirådets sekretariat og øvrige administrationsudgifter skønnes at andrage ca. 1/2 mill. kr. om året.

Regeringen stiller ikke sit lys under en skæppe, når man forventer, at denne form for tilskud skal kunne reducere væksten i industriens forbrug af primær energi. Jeg tror ikke på, at skattepligtige tilskud i denne form vil give de af regeringen ventede resultater, men jeg er derimod overbevist om, at industriens fremstillingsprocesser i sig selv for at være konkurrenceedygtige undergår en stadig forbedring, der indebærer en nedsættelse af energiforbruget.

Rent umiddelbart kan jeg nære betænkелigheder ved en sådan lovgivning, såfremt virksomheder stiller sig op i en kø i forventning om at få andel i dette tilskud og på denne måde udskyder investeringerne. Regeringen forventer, at et tilskud på ca. 40 mill. kr. i forhold til nødvendige investeringer på 1 mia kr. vil reducere den forventede stigning i erhvervsvirksomhedernes forbrug af primær energi. Man kan også forestille sig, at denne lovgivning vil virke konkurrenceforvridende mellem to virksomheder, hvoraf kun den ene slipper igennem nåleøjet. Dette er ikke svært at forestille sig, når mindsteinvesteringen for tilskudsberettigelse bliver 100.000 kr.

Jeg kan endvidere heller ikke acceptere ministerens mistænkeliggørelse, idet jeg skal tildele mig at citere fra fremsættelsen:

»Oftentimes vil den privatøkonomiske interesse i gennemførelse af sådanne foranstaltninger imidlertid ikke kunne konkurrere med andre investeringsbehov i virksomheden og vil derfor blive udsendt eller slet ikke gennemført.«

Senere i ministerens fremsættelsestale siges det:

»Ifølge forslaget kan fremstillingsvirksomheder inden for industri og håndværk samt andre virksomheder, der anvender særlig energikrævende processer, opnå statstilskud til procesændringer, når disse vil resultere i en væsentlig bedre energiudnyttelse.«

De konkurrencevilkår, man har påført dansk industri, med meget høje offentlige omkostninger, renter og lønninger, gør netop, at industrien på alle punkter må reducere sine omkostninger, herunder selvfølgelig også til energi, særlig når det er fremhævet, at det er de virksomheder, der har virkelig store omkostninger til energi.

Regeringens politik har imidlertid medført

et meget stramt låneloft, der gør, at virksomhederne ikke er i stand til at skaffe den kapital, der er nødvendig, og hvis de er i stand til at skaffe sig den, så bliver det til en høj rente. Det havde måske været mere rigtigt, om lånemulighederne til energiinvesteringer var blevet udvidet. Så kunne man have diskuteret spørgsmålet om omkostningerne og rentens højde og på den måde sikret virksomhederne en mere rolig omkostningsudvikling.

Jeg vil også gerne pege på de samfundsmæssige interesser, der kan ligge i forskning omkring industrispildevarme og anvendelse af træaffald. Indsatsen her kunne forstærkes i en sådan grad, at den enkelte virksomhed selv ved opsamling af overskudsvarme kunne bidrage til at dække det almindelige varmebehov.

Venstre kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse. Jeg vil endnu en gang på det kraftigste anmode regeringen om at opgve energiafgiften, som betyder mere end 1/4 mia kr. i omkostningsforøgelse for industrien på årsbasis. Disse afgifter på energi til produktive formål vil alene blive en belastning for industriens indtjening og beskæftigelse og ikke have noget energipolitisk formål.

Bach (FP):

Da det lovforslag, som vi her har til første behandling, er et led i augustforliget, som fremskridtspartiet hverken har lod eller del i, kunne jeg såmænd indskrænke mine energiforanstaltninger til at sige klart nej til forslaget.

Men da alt lovarbejde her på Christiansborg skal ses i en større sammenhæng og betragtes med megen alvor af alle berørte parter, vil fremskridtspartiet ikke stiltiende være med til, at regeringen og dens forligspartier som målsætning frem til 1985 hiver 1 mia kr. – det er endda i 1975-kroner – op af skatteydernes lommer til gennemførelse af energibesparende foranstaltninger.

Vi mener helt bestemt, at denne opgave kunne og ville industrien selv løse, hvis blot staten ville lade erhvervene trives i fred. Man prøver på alle tænkelige måder med alverdens kontrolforanstaltninger, skatteplyndring, mistænkeliggørelse, rekordrente og næsten uoverskuelig administration fra statens side at dræbe arbejds-, virke- og investeringslysten. Bagefter kommer man så løbende med en skatteyderbetalt erhvervsstøtteordning. Denne gang hedder det energibesparende foranstaltninger.

Læser vi lovforslaget med dets 11 paragraf-